

INTRODUCCIÓ

A la diòcesi de Solsona s'ha participat, amb gran il·lusió, a la fase diocesana de consulta universal del Sínode de Bisbes que ha proposat el papa Francesc amb el lema: *“Per una Església sinodal: comunió, participació i missió”*. L'Esperit Sant ens ha posat en camí en una mateixa ruta, per poder fer experiència d'aquest *“caminar junts”* al qual hi estem convocats per la mateixa força de l'Esperit Sant, que ens hi empeny.

La participació al Sínode ha estat una bona oportunitat per tornar a retrobar-se després que el Còvid n'hagués frenat els encontres presencials. Per tant, les trobades sinodals s'han iniciat amb moltes ganes de dialogar i compartir fraternalment.

Han estat **89** els **grups sinodals participants a la diòcesi**. Molts d'ells eren grups parroquials ja establerts però d'altres s'han constituït especialment per a la consulta, cosa molt positiva i enriquidora. Tots hi hem sortit guanyant!

El **nombre de participants** ha estat de 685 adults, 285 infants i 146 joves, sumant un total de **1116** participants al Sínode.

Hi ha hagut aportacions de grups de fidels laics, de comunitats de Vida Consagrada, de petits grups de Càritas, de grups de l'àmbit de l'evangelització, de catequistes, de Vida Creixent, de Pastoral de La Salut, d'avis de residències, de Consells o Equips Parroquials, de Justícia i Pau, de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, de famílies, de seminaristes de la diòcesi..., en fi, d'aportacions vingudes de molt diverses realitats eclesials.

Hi ha hagut també l'aportació d'alumnes d'ESO i Batxillerat d'un col·legi concertat, la d'alumnes de Batxillerat d'un Institut públic i la de molts infants que han treballat el tema sinodal, no a les escoles, sinó a través de la proposta feta a les parròquies. Cal destacar també que s'ha creat un equip sinodal de professors en un col·legi diocesà.

Les **edats** han estat diverses, des de les de nens de 10 anys (infants 1a comunió), fins a un bon grup de joves de 16-18 anys, passant per adults amb una mitjana d'edat de 60 anys.

Per a l'organització inicial de la consulta es va pensar en procedir, de tal manera, que impliqués a molta gent. Una metodologia de treball en xarxa. Fem èmfasi en destacar la metodologia emprada, perquè ha estat reeixida a la diòcesi doncs hi ha hagut una important implicació per part de tots els coordinadors i responsables de grup que ha permès arribar a persones que, d'altra manera, hauria estat impossible. La implicació de molts doncs ha fet possible que s'anés respirant la *“sinodalitat”* demanada, una paraula al principi desconeguda però que, amb el pas del temps ha anat prenent força.

La recepció de les aportacions ha estat força homogènia en les diferents poblacions del Bisbat. Han participat en aquest procés persones majoritàriament catòliques -directa o indirectament vinculades a la comunitat-, però també cal destacar-hi la implicació de persones novingudes d'altres països, especialment de sudamèrica, com també la d'un

grup gran de senegalesos, incloent-t'hi alguna persona d'altres religions i confessions cristianes (ortodoxos i evangèlics). No ha estat fàcil arribar als joves ni tampoc als allunyats. Si bé s'ha intentat, no s'ha aconseguit suficientment.

A la diòcesi, s'ha acollit amb molt d'interès la proposta sinodal formulada a partir de la pregunta fonamental i dels deu nuclis temàtics. Ens han fet arribar la dificultat inicial d'entendre les preguntes doncs potser s'han vist formulades en un llenguatge que, a voltes, ha resultat poc clar i confús.

Algunes persones mostren el seu escepticisme a l'hora de pensar si aquesta consulta servirà de gaire en el sí de l'Església, doncs hi ha la por de pensar que tot és protocol i l'Església seguirà sense escoltar la veu del poble fidel i que, en definitiva, tot torni a quedar com estava.

Sobre les aportacions rebudes cal dir que, en general, s'han mostrat més crítiques aquelles persones més implicades en el sí de l'església.

DISCERNIMENT de les CONTRIBUCIONS RECOLLIDES

- **Sobre la pregunta fonamental: *En una Església sinodal, que anuncia l'Evangelí, tots "caminem junts": ¿com es realitza avui aquest "caminar junts" en la pròpia Església de Solsona?***

Aportacions vingudes de la reflexió dels deu nuclis temàtics proposats

I. ELS COMPANYS de VIATGE

Aquesta ha estat un apartat molt reflexionat en la nostra consulta sinodal. Les aportacions rebudes fan notar que l'Església no és entesa d'igual manera per tots i això fa que molts no se sentin prou Església. Per a molts, l'Església és sinònim de "jerarquia". Es constata que hi ha nivells diferents de pertinença a l'Església i, per tant, molta dificultat per definir el terme "Església" i qui en forma part.

Es destaca la importància de la **crida a "caminar junts"**, no paral·lelament, sinó de la mà de la societat. Això demana un deixar-se educar per l'Esperit amb una mentalitat clarament sinodal que comporta l'haver d'entrar en un procés de conversió personal i col·lectiu, des de l'audàcia i la llibertat de cor. Sense aquest procés, es diu, no serà possible la reforma de la nostra Església.

Es constata que aquest *caminar junts* es fa segons el grau d'implicació que la pròpia persona té amb l'Església. Es verifica que es fa difícil caminar plegats per l'individualisme imperant que porta a caminar sense considerar els pas dels altres, especialment, el dels més vulnerables.

S'indica que **segueix havent-t'hi col·lectius deixats al marge del camí**, si bé no s'hi deixen conscientment. Per indicar-ne alguns: *persones no batejades que qüestionin*

alguns dels valors de l'Església sigui perquè hi han tingut una mala experiència o per altre motiu, persones de col·lectius més vulnerables (persones grans que abans venien a l'església i ara no hi poden venir, malalts, els sense sostre, persones amb discapacitats, malformacions...), anant a persones d'altres religions (musulmans...) passant també per persones d'ideologies polítiques diverses, interns de la presó, delinqüents, persones que exerceixen la prostitució, col·lectius com LGTBIQ+ i tots aquells que puguin sentir-se escandalitzats pels pecats de l'Església, fins arribar a les dones i els joves.

Es fa notar que per caminar junts no cal compartir ni la mateixa idea ni la mateixa opinió, sí però el mateix objectiu. Es diu que en alguns moments serà necessari un acord per realitzar allò que és essencial i pactar allò que calgui per tal que l'essencial pugui dur-se a terme. No cal dir que aquesta qüestió necessita de molta capacitat de diàleg i escolta i d'una molt bona comunicació, atributs dels quals se n'està molt faltat.

II. ESCOLTAR

Aquest ha estat també un bloc d'àmplia participació en la consulta i que ha aportat diferents punts de vista segons l'experiència personal viscuda.

En general es considera a l'Església excessivament jeràrquica, amb una estructura piramidal que no facilita l'escolta. Es diu sovint que l'Església “sent” però que “no escolta”, una diferència que ha vingut reportada en molts casos. Es detalla una sordesa interior que retalla la capacitat d'escolta, en especial la d'una escolta activa faltada d'assertivitat i eficàcia. L'escolta és un art i l'Església no l'exerceix prou.

A la qüestió **vers en qui està «en deute d'escolta» la nostra Església** s'indica que té deutes d'escolta vers alguns àmbits especialment: les altres religions (musulmana...), ateus, agnòstics..., també amb tots aquells que han sofert un abús sigui sexual o de poder, amb persones d'inquietuds espirituals no convincents amb allò que l'Església catòlica ofereix, col·lectius vulnerables, col·lectiu LGTBIQ+, amb persones divorciades, separades i també amb els laics, les dones i els joves, entre d'altres, col·lectius amb els quals l'Església ja hi tenia deute per ser a vegades deixats al marge del camí.

Sobre **l'escolta dels laics** hi ha diversitat d'opinions. Alguns pensen que són escoltats des d'una posició de poder i jerarquia, on els homes consagrats es col·loquen en la posició de la veritat i decideixen. En gran manera es creu que s'escolta bé aquells laics que necessiten paraules de consol o ajut que puguin estar passant per un dol, però que no s'escolta suficientment aquells laics que proposen canvis pastorals. Es troben a faltar òrgans de gestió parroquial i/o diocesana on poder opinar

En quan al tema de **la dona** hi ha diversitat d'opinions. Per a alguns, el pes de la dona és molt important en les tasques ordinàries de l'Església, però no en els òrgans de gestió i responsabilitat. També hi ha però qui pensa que les dones són escoltades a l'igual que els homes i que a l'Església hi ha molta presència femenina en l'àmbit de responsabilitats

eclesials, en especial al nostre Bisbat, on hi ha responsabilitats que són exercides per dones.

En quan als **joves** hi ha un deute d'escolta important. L'Església desitja fer passos en aquest sentit, però per a ells l'Església no els hi resulta prou significativa. Necessiten referents, tal i com deien uns professors que han participat a la consulta amb els seus alumnes d'ESO i Batxillerat. Es constata que és cert que hi ha una gran indiferència i ignorància religiosa i que són pocs els joves compromesos en l'àmbit eclesial. Els joves viuen en un món complex. El món digital és un lloc de vida per a ells. Caldria sacerdots i laics preparats per escoltar-los i no tant una escolta de "llibre i manual". És necessari tenir formació i un carisma especial per fer-ho.

En quan a **la integració de consagrats i consagrades** dir també s'han aportat diferents punts de vista ben diferenciats. Des d'un "no s'integren, només mana la jerarquia", a fer notar que hi ha consagrats que col·laboren puntualment a les parròquies d'acord amb el mossèn, fins a d'altres que tenen totes les responsabilitats pastorals pròpies d'una parròquia.

III. PRENDRE la PARAULA

En general es creu que la jerarquia no comunica bé i que quan ho fa, ho fa de manera antiquada i a la defensiva. A l'hora de **promoure una comunicació lliure i autèntica** dins de la comunitat, es demana ser transparent i valent per denunciar allò que cal i no convertir-se'n en còmplice. Es remarca que la comunicació no és sempre fàcil i s'és conscient que dir el que un pensa porta i, de fet ha portat, a més d'un problema. Es demana que l'Església faci sentir més la seva veu i s'aposta per una formació en l'àmbit d'aquesta comunicació lliure i autèntica. L'Església cal que comuniqui de manera més transparent i ràpida. El silenci no pot ser una estratègia comunicativa!

Es posa de manifest la necessitat que té l'Església de crear canals nous de comunicació. La percepció general és que a l'Església li falta assessorament professional en aquesta qüestió. No es disposa de prou personal format. Caldria un departament de comunicació únic i ampli on es consensuessin les respostes davant d'atacs i acusacions massives.

IV. CELEBRAR

Les aportacions a aquest bloc també han estat moltes i de criteris distints segons el cas. Sobre el **com inspiren i orienten efectivament el nostre «caminar junts» la pregària i la celebració litúrgica** hi ha qui diu que cal actualitzar el llenguatge usat en la litúrgia i la manera de celebrar la missa. S'indica, en no poques aportacions, que hi ha gent que participa de la litúrgia i que s'hi avorreix per no acabar d'entendre'n el seu missatge ni allò que allí s'hi fa. Altres pensen que cal respectar la litúrgia tal i com està i potenciar el misteri del sagrat, misteri que cal ensenyar a viure, fomentant i ajudant al silenci celebratiu.

Es considera que el Sínode ofereix una nova possibilitat de la necessitat de creació de grups bíblics parroquials i d'aprofundiment de la Paraula de Déu. S'esmenta també la necessitat de tenir unes homilies ben preparades. Un nombre significatiu de persones manifesta la necessitat de que les homilies fossin compartides, on hi pogués haver la possibilitat d'intervenció per part dels laics.

En quan a les celebracions per als infants es posa de manifest que si no s'explica allò que allí s'hi fa, els nens estan dispersos i sense entendre. Molts consideren que caldria explicar-los la simbologia del que allí s'hi celebra, així com l'actualització del missatge. Es pregunta si no caldria fer esforços d'integrar els diumenges al matí un espai per a les famílies, abans de la celebració de l'eucaristia, per ajudar-los a viure millor el nucli de la fe cristiana.

Es constata que degut a la disminució de consagrats, cal formar laics perquè puguin portar a terme la Celebració de la Paraula i totes les altres necessitats pastorals que no requereixin d'un mossèn.

El tema pendent és com animar als joves a participar de les nostres celebracions. És qüestionada com és que hi ha joves que s'acosten a l'església per pregar o estar-hi una estona en silenci, però no participen de les celebracions comunitàries,

Es demana que les celebracions cal que estiguin ben cuidades. Des d'un bon acolliment inicial, passant per ajudar a fer comunitat, invitant a la participació i integrant-t'hi persones que van fent camí a través de les activitats evangelitzadores proposades a la parròquia. Una formació també per als lectors perquè aprenguin a proclamar bé la Paraula de Déu.

Hi ha moltes aportacions entorn el celibat sacerdotal. Es diu que el celibat és un valor afegit que pot esdevenir una trava a l'hora d'arribar a la gent. Alguns opinen que hauria de ser voluntari i no obligatori, doncs si fos així podrien viure més d'aprop el problema reals de les persones. També es diu que hi hauria d'haver la possibilitat de replantejament de l'Església sobre l'ordenació de dones. Es considera que haurien de poder fer les mateixes tasques que els homes. Es destaca que són un col·lectiu molt important i segurament el futur per poder anar endavant.

V. CORRESPONSABLES en la MISSIÓ

En aquest apartat, es posa de manifest la importància de tenir persones alliberades, amb remuneració, que tinguin total dedicació a l'Església. A la diòcesi ja hi ha la figura del Treballador Apostòlic, que contempla aquesta qüestió.

Es creu que seria necessari una tasca de sensibilització de la missió de l'evangelització que correspon a la persona pel fet de ser batejada. Molta gent opina que se'ls hi fa difícil parlar de l'Evangeli de Jesús als altres perquè no disposen d'una formació adequada. El

diàleg amb la societat comporta un saber donar raó de la fe que es creu i sovint no es troben les paraules adequades per falta de formació. Formar-se també en aquest sentit, és bàsic. Hi ha aportacions en la línia que a la diòcesi s'ha iniciat un camí de conversió pastoral necessari i que cal que continuï perquè l'Església pugui anar adaptant-se als nous temps.

VI. DIALOGAR en l'ESGLÉSIA i en la SOCIETAT

Es constata que en general **no es veu que hi hagi un diàleg entre l'Església i la societat**. Es creu que moltes vegades l'Església no renuncia al poder i això frena l'obertura al diàleg. Altres vegades hi ha experiències d'haver actuat amb massa rigidesa moral i això ha provocat allunyament. En el diàleg que manté amb la societat, la nostra Església hauria de ser més flexible sobretot en aquells aspectes que no afecten la veritat de l'Evangeli com poden ser la forma o les costums, dialogant així amb altres maneres de fer i amb altres cultures. Algunes persones veuen que només Càrites fa sovint aquest diàleg però dubten que se'n treguin els resultats previstos.

S'assenyala que als pobles on no hi resideix el mossèn el diàleg se'n ressenteix. Per poder tenir més diàleg caldria persones responsables/coordinadors que fessin de pont entre parròquia i rector. La visita del Sr. Bisbe a les parròquies es considera que afavoreix el coneixement i diàleg mutu. Els feligresos ho veuen positiu i demanen una major presència.

En quan a la qüestió sobre **com s'afronten les divergències de visions, els conflictes i les dificultats**, es diu s'haurien d'afrontar sense por i parlant clar. Es creu que, en general, costen d'afrontar i s'eviten les divergències enlloc de buscar la transformació i el canvi. Caldria una bona formació en la gestió de conflictes.

Per a la col·laboració amb les altres diòcesis s'aposta per jornades conjuntes de treball, formació, conferències, sortides de lleure....compartint experiències pastorals i materials. S'esmenta l'Hospitalitat de Lourdes fa sempre els seus pelegrinatges amb el Bisbat de Vic.

A hores d'ara no hi ha experiències de diàleg i de tasques compartides amb creients d'altres religions i no creients. La proposta seria fer taules rodones, organitzar jornades de pregària entre les diferents religions del poble/ciutat, unir-se en moments especials... Diferents parròquies porten a terme els sopars Alpha, una metodologia evangelitzadora procedent d'una altra confessió cristiana. Aquests sopars apleguen persones diverses de la nostra societat i moltes d'elles allunyades de l'Església.

VII. AMB les ALTRES CONFESSIONS CRISTIANES

S'assenyala que **només hi ha diàleg amb algunes confessions religioses** però no amb totes. Els cristians evangèlics que han participat de la consulta, consideren que la relació amb l'Església catòlica és esporàdica. Sembla que el Bisbat ha fet diferents intents d'aproximació però les trobades no han reeixit. Senten que hi ha reticències i prejudicis a l'hora d'entrar en un dels seus locals. Consideren l'Església catòlica com a institució forta i dominant amb poder econòmic i polític i això fa que ens mirin amb prejudicis. Es

considera que algunes esglésies evangèliques fan una millor acollida que la nostra, això fa que persones vingudes de fora amb pràctica catòlica, es passin a altres esglésies cristianes.

Es posa de manifest que fa anys hi havia trobades amb altres confessions i religions, durant la setmana de pregària per la unitat dels cristians i que, en molts casos, han deixat de fer-se. Caldria replantejar-se la possibilitat de tornar-hi i reprendre aquestes relacions.

VIII. AUTORITAT I PARTICIPACIÓ

Es demana treballar per una autoritat compartida, corresponsable entre els àmbits pastorals doncs, es diu que la responsabilitat és un servei a la comunitat. Cal formació per aprendre a exercir l'autoritat des d'una perspectiva cristiana, una autoritat com la de Jesús. A la nostra Església particular es constata que l'autoritat s'exerceix amb cert autoritarisme i una moral molt tancada i que s'hauria d'exercir més des del servei, amb humilitat i companyonia, per atreure i no fer fugir a la gent.

Una aportació vinguda de l'àmbit de la docència indica que si a l'escola es treballa en equip, per comissions, de manera participativa i lineal ... per què aquest no podria ser un model per a tota l'Església? Es demana una església més assembleària on no tot depengui només de la decisió del rector. Cal que el rector tingui òrgans de consulta i equips de treball.

IX. DISCERNIR I DECIDIR

Es valora que a l'Església no es planifica prou, s'hi executa bastant a contrarellotge. Això fa que no se sigui suficientment efectiu. **Falta discerniment** per poder decidir bé. El discerniment comporta voluntat d'escolta, voluntat de negociació, voluntat d'adonar-se on parla l'Esperit...estar atent! Caldria donar més espai als laics per a la presa de decisions.

Hi ha la percepció que no existeix una formació pròpia per al discerniment ni tampoc del que és el discerniment en sí. S'ha ofert formació bàsica per al lideratge, formació que algunes persones de la diòcesi han rebut.

X. FORMAR-SE en SINODALITAT

La sinodalitat representa el camí principal de l'Església, cridada a renovar-se sota l'acció de l'Esperit, gràcies a l'escolta de la Paraula. La capacitat d'imaginar un futur divers per a l'Església i per a les institucions a l'altura de la missió rebuda, depèn en gran part de la decisió de començar a posar en pràctica processos d'escolta, diàleg i discerniment comunitari, en els quals tots i cadascú puguin participar i contribuir.

Caminar junts en sinodalitat, no es pot entendre com una "una trobada d'amics". Entendre i presentar així la sinodalitat és una visió reduccionista que traeix i menysté la crida que fa l'Església. S'aprecia que la sinodalitat tampoc és que cadascú digui el primer que li passi pel cap, o bé reconvertir l'Església en una democràcia. Caminar junts hauria de ser la manera correcta de caminar de l'Església, de la nostra Església particular, la

quan hauria de trobar maneres i dinàmiques d'ensenyar aquest estil sinodal per tal que els cristians hi aprenguem. Es valora molt positivament que en una Església jerarquitzada, s'hagi fet aquesta consulta sinodal, demanant l'opinió des de la base, des del poble fidel. La gent ho agraeix sobremanera.

- ***Quins passos ens convida a fer l'Esperit en aquest "caminar junts"?***

Canvis que es demanen

-Millorar l'acollida de totes les persones, especialment la dels col·lectius que es consideren al marge de l'Església: divorciats, col·lectiu LGTBIQ+, immigrants, nouvinguts...

-Acompanyar els processos de totes les persones. Es necessitem persones preparades per acompanyar.

-Donar molta més participació a la vida dels laics en l'Església. Es té la sensació que estem en una Església massa jeràrquica. Els laics han de ser escoltats també en les qüestions pastorals. Especialment hi han de tenir un paper important les dones.

-Treballar per millorar la comunicació. Hi ha falta de comunicació de l'Església, especialment, en relació a la societat. També amb el món dels joves (noves tecnologies). Cal potenciar aquest aspecte i disposar de laics formats.

-Importància general de la formació: incrementar la formació.

-Necessitat de ser una Església que trepitja el carrer, que surt, que fa ús d'espais públics.

-Cal òrgans de diàleg per a laics en el sí de l'església (Consell Pastoral Parroquial, Equip Parroquial Pastoral...)

-Formació en prevenció i sensibilització en el tema d'abusos a menors i a adults.

Experiències positives destacades

-El fet de treballar els documents proposats pel Sínode ha estat positiu. La gent ha tingut l'oportunitat de retrobar-se i dialogar sobre temes eclesials i parlar en veritat.

-L'Atri dels gentils (que s'havia portat a terme ja a la diòcesi), els sopars Alpha perquè proporcionen eines per atansar-nos als allunyats.

-Els Espais "FRATELLO" de Càritas, dels quals en participen algunes parròquies.

-La figura del Treballador Apostòlic, com a col·laborador immediat del mossèn a les parròquies.

Punts d'especial ressonància

-Hi ha un desig que l'Església estigui més propera a la societat. La societat percep a l'Església com una realitat antiquada i llunyana. L'Església ha de caminar amb la societat. Falta diàleg!

-S'ha parlat molt dels mitjans de comunicació i de la falta de comunicació que mostra l'Església en general.

-Sensació que la jerarquia no deixa intervenir suficientment als laics. És necessari incorporar a les dones a la vida de l'Església i als espais de decisió.

-S'ha parlat de la necessitat d'anar a l'encontre dels joves, però no se sap com fer-ho. Cal formació en aquest sentit.

Qüestions que han suscitat diferents punts de vista

-La integració dels consagrats a la vida de l'Església diocesana, doncs s'ha vist que hi ha congregacions que estan completament integrades a la diòcesi i altres molt allunyades.

-El paper que correspon a la jerarquia.

-El llenguatge de la litúrgia, no tothom veu igual que hi hagi d'haver una adaptació del llenguatge. També de la llengua de la litúrgia, ja que alguns grups demanen major ús del castellà, sobretot per a aquells grups de gent nouvinguda, que són grans i que difícilment aprendran amb facilitat una nova llengua.

-La qüestió del celibat, si ha de ser voluntari o cal mantenir la tradició actual.

-L'ordenació de les dones, que ha estat demanada per alguns grups.

CONCLUSIÓ I PRÒXIMS PASSOS

Les conclusions a les quals arribem després de les aportacions rebudes indiquen un camí a seguir en dos punts que assenyalen:

1. Créixer en sinodalitat

El Sínode ha estat una crida a la conversió personal i pastoral de l'Església. Hem sentit especialment la crida a considerar que els laics són vertaderament responsables en la vida i la missió de l'Església.

2. Passos a fer en aquest camí de la sinodalitat

a. A les parròquies:

- Potenciar la participació dels laics en els òrgans de govern.
- Introduir/recuperar el costum de fer assemblees parroquials.
- Millorar les celebracions eucarístiques preparant-les bé.
- Disposar de sacerdots i laics preparats i disposats per a l'escolta i per acollir a les persones que cerquen un sentit a la vida.
- Crear espais de diàleg. Fer jornades conjuntes de treball.
- Impulsar la conversió pastoral a parròquies més evangelitzadores.

b. A la diòcesi:

- Bisbes que escoltin, que es facin presents a les parròquies.
- Dedicar més persones a l'àmbit de millora de la comunicació ajudant a que no sigui una comunicació a la defensiva.

- Promoure taules de diàleg amb no creients, amb altres cristians i amb altres religions.
- Reprendre les trobades de formació. Facilitar formació al laïcat.

c. A l'Església Universal:

- Caminar vers una autoritat compartida.
- Que el discerniment de les qüestions importants compti amb la veu dels laics.
- Que es doni pas a estructures eclesials que siguin garantia de la participació de tots.

Acabar dient que, en general, els participants han agraït la consulta considerant-la quelcom "inèdita" i han viscut el procés amb il·lusió i esperança. La consulta sinodal ens ha fet somniar en una nova manera de fer i de ser Església, més sinodal i, consegüentment, més participativa i dinàmica. El Sínode ha fet florir moltes esperances de canvi.

Que l'Esperit Sant susciti en el cor de molts una Església on tothom hi tingui cabuda i on ningú se'n senti al marge. Un gran repte per a la nostra Església Diocesana de Solsona!

Equip de la Comissió Diocesana per al Sínode

Maria Lluïsa Garcia Guixé

P. Francisco Marín García

Mn Abel Trulls Noguera

Teresa Lourdes Gené Camps